

31.12.2004

1063/4/03

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Ilkka Rautio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Eteläpää

ESITUTKINNAN VIIVÄSTYMINEN

1

KANTELU

X Oy ja Y Oy pyysivät 5.5.2003 päivätyssä hallitustensa puheenjohtajan A:n allekirjoittamassa kirjeessä oikeusasiamiestä tutkimaan Espoon kihlakunnan poliisilaitoksen menettelyä 3.5.1999 päivätyin tutkintapyyntönsä käsittelyssä.

Tutkintapyyntö koski eräiden panttina olevien asunto-osakkeiden luovuttamista 7.5.1998 Espoon kihlakunnan ulosottovirastosta. Tutkintapyyntöön mukaan asiassa olisi mahdollisesti kysymys vakuusoikeuden loukkauksesta ja/tai törkeästä petoksesta.

Kantelussa arvostellaan sitä, että poliisi ei ole tehnyt tutkintapyyntönsä tarkoitettua esitutkintaa. Kantelun mukaan mahdollisen vakuusoikeuden loukkauksen syyteoikeus on vanhentunut sinä aikana, kun asia on ollut poliisin selvittävänä. Kantelun mukaan 9.4.2003 tehty päätös siitä, että esitutkintaa ei toimiteta, on virheellinen.

Kantelija pyytää lisäksi, että oikeusasiamies määräisi asiassa poliisitutkinnan.

2

SELVITYS

Kantelun johdosta hankittiin Espoon kihlakunnan poliisilaitoksen selvitys. Etelä-Suomen lääninhallituksen poliisiosasto antoi asiassa lausuntonsa. A antoi selvitykseen ja lausuntoon vastineensa.

3

RATKAISU

3.1

Tapahtumatiedot

A on tehnyt edustamiensa yhtiöiden puolesta tutkintapyyntönsä Espoon kihlakunnan poliisilaitokselle. Tutkintapyyntö on allekirjoitettu 3.5.1999. Espoon kihlakunnan poliisilaitoksen laatiman ilmoitusjäljennöksen - - - mukaan ilmoitus olisi vasta anottu poliisilaitoksella 14.6.1999.

A on tutkintapyyntönsä kertonut kysymyksessä olevan mahdollisen törkeän petoksen ja/tai vakuusoikeuden loukkauksen. Tutkintapyyntönsä mukaan mainitut rikokset olisivat tapahtuneet 7.5.1998, kun tutkintapyyntönsä rikoksesta epäillyksi nimetty henkilö oli saanut X Oy:n omistamat Y Oy:lle pantatut osakekirjat Espoon kihlakunnan ulosotto-osastolta haltuunsa. Rikoksesta epäillyksi nimetty henkilö oli tutkintapyyntönsä mukaan tapahtuma-aikaan X Oy:n hallituksen puheenjohtaja. Tutkintapyyntönsä mukaan tieto panttauksista oli myös ulosottoviranomaisilla. Tutkintapyyntönsä katsotaan, että asianomistaja on kärsinyt asiassa vahinkoa. Vahingon suuruudeksi tutkintapyyntönsä on arvioitu yli 250.000 markkaa.

Saadun selvityksen perusteella A:n tekemä ilmoitus kirjattiin Espoon poliisilaitoksella 10.7.2000. Asiassa tehtiin päätös olla toimittamatta esitutkintaa 9.4.2003.

Jutun tutkinta on saadun selvityksen perusteella ollut rikosylikomisario B:n vastuulla tutkintapyyntönsä saapumisesta 14.6.1999 aina siihen asti, kun jutun tutkinnanjohtajaksi on määrätty rikoskomisario C 11.12.2000. C:n tutkinnanjohtajuus on jatkunut esitutkintapäätöksen tekemiseen asti 9.4.2003.

3.2

Kannanotto

3.2.1

Rikosilmoituksen kirjaaminen

Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen 1 §:n 1 momentin mukaan, kun asianomistaja tai joku muu ilmoittaa poliisille tai muulle esitutkintaviranomaiselle rikoksesta tai tapahtumasta, jota hän pitää rikoksena, ilmoitus on viipymättä kirjattava.

Kantelu ei varsinaisesti koskenut sitä, että poliisi ei olisi kirjannut A:n tekemää rikosilmoitusta siten kuin esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetussa asetuksessa edellytetään. A:n kantelun tutkimisen yhteydessä on kuitenkin tullut ilmi (asian on tullut ilmi Etelä-Suomen lääninhallituksen lausunnosta), että asiassa olisi menetelty virheellisesti tältä osin.

Selvityksessään Espoon kihlakunnan poliisilaitoksen talousrikosyksikön johtaja rikosylikomisario B kertoo, että A:n tekemä tutkintapyyntö tuli Espoon talousrikosyksikköön 14.6.1999. B:n selvityksen mukaan Espoon talousrikosyksikössä jutut kulkevat hänen kauttansa. Tutkintapyyntönsä perusteella asiassa ei B:n käsityksen mukaan ollut syytä epäillä rikoksen tapahtuneen. B kertoo, että hänellä oli tutkintapyyntönsä lisäksi asiasta tietoa myös jo aiemmin samaan "juttusarjaan" tulleista tutkintapyyntönsä.

Totean, että velvollisuus kirjata ilmoitus poliisille ilmoitetusta rikoksesta tai tapahtumasta on varsin ehdoton. Asiaa koskeva asetus ei jätä soveltajalleen harkintavaltaa päättää ilmoituksen kirjaamisen ajankohdasta, vaan ilmoitus on mahdollisuuksien mukaan viipymättä kirjattava.

Lausunnossaan Etelä-Suomen lääninhallituksen poliisiosasto pitää Espoon kihlakunnan poliisin menettelyä A:n tutkintapyyntöön kirjaamisessa moitittavana. Olen asiasta samaan mieltä. Tutkintapyyntö on saapunut Espoon kihlakunnan poliisilaitokselle 14.6.1999 ja kirjaus on tehty 10.7.2000 eli kirjaaminen on tehty vasta yli vuosi tutkintapyyntöön saapumisen jälkeen.

Kirjaamisvelvoite on siinä määrin ehdoton, että vaikka tutkintapyyntöön tai rikosilmoituksen vastaanottanut poliisimies katsoisi, että asiassa ei tutkintapyyntöön perusteella ole syytä epäillä rikosta, kirjaaminen on tästä huolimatta tehtävä. Käsitykseni mukaan kirjaaminen olisi asetuksen tarkoituksen mukaisesti tehtävä mahdollisuuksien mukaan jo samana päivänä tutkintapyyntöön tai rikosilmoituksen saavuttua.

Saadun selvityksen valossa kirjaamatta jättäminen ei ole sinänsä viivästyttänyt esitutkintakynnyksen selvittämistä. B:n mukaan A:n tutkintapyyntöön liittyviä asioita on selvitelty samanaikaisesti "juttusarjaan" liittyviä muita asioita selvitettyä. Toisaalta tutkintapyyntöön mainittu mahdollisen vakuusoikeuden loukkauksen syyteoikeus on vanhentunut ennen kuin tutkintapyyntö on kirjattu. Saadun selvityksen valossa kirjaamatta jättämisellä ei kuitenkaan ole ollut vaikutusta vakuusoikeuden loukkauksen vanhentumiseen.

Koska Etelä-Suomen lääninhallitus on lausunnossaan jo todennut B:n menettelyn olleen tältä osin moitittavaa ja koska kantelu ei koskenut viivettä tutkintapyyntöön kirjaamisessa eikä viive sinänsä ole käsitykseni mukaan viivästyttänyt itse esitutkintakynnyksen selvittämistä, minulla ei ole asiassa aihetta muihin toimenpiteisiin kuin että osaltani kiinnitän Espoon poliisilaitoksen huomiota rikosilmoitusten viivytyksettömään kirjaamiseen.

3.2.2

Esitutkintaratkaisun viipyminen

Suomen perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivalta isessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa.

Valtion virkamieslain 14 §:n mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä asianmukaisesti ja viivytyksettä.

Esitutkintalain 6 §:n mukaan esitutkinta on toimitettava ilman aiheetonta viivytystä.

Poliisilain 3 §:n mukaan poliisin tehtävät on hoidettava mahdollisimman tehokkaalla ja tarkoituksenmukaisella tavalla. Olosuhteiden vaatiessa tehtävät on asetettava tärkeysjärjestykseen.

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin tai muun esitutkintaviranomaisen on toimitettava esitutkinta, kun sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muutoin syytä epäillä, että rikos on tehty.

Tutkintapyyntö asiassa on saapunut Espoon kihlakunnan poliisille 14.6.1999. Päätös olla toimittamatta esitutkintaa on tehty 9.4.2003.

Päätöksen esitutkinnan toimittamatta jättämisestä on tehnyt rikoskomisario C. Päätöstään C on perustellut sillä, että asiassa ei ole hänen mukaansa ollut syytä epäillä rikosta. C:n mukaan asiassa ei ole ollut syytä epäillä kenenkään syyllistyneen törkeään petokseen ja vakuusoikeuden syyteoikeus on vanhentunut 7.5.2000.

Selvityksen mukaan C on määrätty asian tutkinnanjohtajaksi 11.12.2000. Tätä ennen asian tutkinta on selvityksen perusteella ollut rikosylikomisario B:n vastuulla.

Koska asia on selvitysten perusteella ollut kahden eri tutkinnanjohtajan vastuulla, tarkastelen asiaa erikseen heidän kummankin "vastuuajalta".

14.6.1999 – 10.12.2000

Sinä aikana, kun asian tutkinta on ollut B:n vastuulla (14.6.1999–10.12.2000), asiaa on hänen mukaansa selvitetty samalla, kun siihen mennessä tulleita samaan juttusarjaan kuuluneita muita tutkintapyyntöjä on selvitelty. B:n selvityksestä ei käy ilmi, mitä nämä toimenpiteet ovat olleet. B:n selvityksen mukaan Espoon kihlakunnan poliisilaitoksella tutkittavana olleessa juttusarjassa, johon myös kantelussa tarkoitettu tutkinta kuului, oli yhteensä 20 juttua. Esitutkinta-aineistoa oli asiassa kertynyt tuhansia sivuja.

C:n selvityksen mukaan siinä juttukokonaisuudessa, johon myös kantelussa tarkoitettu tutkinta kuului, on A tehnyt vuosina 1999–2000 yhdeksän tutkintapyyntöä erilaisista rikosepäilyistä. Toisaalta vuoden 2000 jälkeen Espoon poliisin talousrikosyksikössä on ollut tutkittavana 18 rikosilmoitusta, joissa A on ollut epäiltynä.

Esitutkinnan viivytyksetön aloittaminen ja toimittaminen palvelevat niin rikosten asianosaisten oikeusturvan toteutumista kuin esitutkinnan tuloksellisuuttakin. Esitutkinnan viivytyksetön toimittaminen on tärkeää koko rikosoikeudellisen järjestelmän toimivuuden ja uskottavuuden kannalta. Myös esitutkintakynnystä koskevan selvityksen viivytyksetön toimittaminen on samoilla perusteilla tärkeää. Esitutkintapäätöksen tekemisen viivytyksettömyyttä arvioitaessa on otettava huomioon myös se, että pääsääntöisesti asianomistajan oman syyteoikeuden käyttämisen edellytyksenä on oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 14 §:n 1 momentin mukaan virallisen syyttäjän päätös jättää syyte nostamatta, tai syyttäjän taikka esitutkintavira nomaisen päätös siitä, että esitutkintaa ei toimiteta tai se keskeytetään, taikka lopetetaan. (31.12.2003 asti edellytys oli syyttäjän päätös siitä, että syytetä ei nosteta, jonka asianomistaja niissä tapauksissa, joissa poliisi oli tehnyt päätöksen toimittamatta asiaa syyteharkintaan, halutessaan syyttäjältä sai).

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin on toimitettava esitutkinta, kun on syytä

epäillä, että rikos on tehty. Toisaalta, jos jostain tapahtumasta saatavissa olevien tietojen perusteella ei ole syytä epäillä rikosta, esitutkintaa ei saa toimittaa. Syytä epäillä -kynnystä on lain esitöissä (HE 14/1985 s. 16) kuvattu siten, että rikosta on syytä epäillä, kun asioita huolellisesti harkitseva ihminen havaintojensa perusteella päätyy tällaiseen tulokseen. Lain käyttämä sanamuoto jättää esitutkinnan toimittamisesta päättävälle viranomaiselle jossain määrin harkintavaltaa. Pelkkä poliisille tehty rikosilmoitus tai tutkintapyyntö ei siten automaattisesti johda esitutkintaan tai siihen, että jo aloitettu esitutkinta suoritetaan loppuun ja saatetaan syyttäjän syyteharkintaan. Asianosainen ei myöskään voi määrätä, mitä tutkintatoimenpiteitä poliisiin tulee suorittaa tai miten poliisiin tulee tutkintansa kohdistaa.

On varsin tavallista, että poliisiin on suoritettava alustavia tutkimuksia tai selvityksiä esitutkintakynnyksen selvittämiseksi. On pitkälti yksittäisen tapauksen erityispiirteistä riippuvaista, minkälaisia ja kuinka aikaa vieviä selvityksiä tällaiset alustavat selvitykset ovat. Pidän kuitenkin selvänä, että – vaikka tällaisessa tapauksessa ei ole vielä kysymys esitutkinnasta – selvitykset on tehtävä esitutkintalain 6 §:n periaatteen mukaisesti ilman aiheutonta viivytystä. Viime kädessä perustuslain 21 §:n asianmukaisen hallinnon ja valtion virkamieslain 14 §:n viivytyksettömyyden periaatteet edellyttävät, ettei esitutkintakynnyksen selvittämistä viivytetä aiheuttomasti. Tällaiselle selvittämiseksi ei kuitenkaan voida asettaa yleistä enimmäisaikaa.

On käsitykseni mukaan yleistä, että ns. talousrikosten tutkinnassa tulee joko tutkintaa aloitettaessa tai tutkinnan aikana ilmi useita epäiltyjä rikoksia. Tavallista on myös, että poliisi tutkii tällaiset rikokset kokonaisuutena niin, että kaikkien kokonaisuuteen kuuluvien rikosten tutkinta valmistuu samanaikaisesti ja jutut siirretään mahdolliseen syyteharkintaan yhdellä kertaa. Tarkoituksenmukaisin menettely on kuitenkin riippuvainen yksittäisen asian erityispiirteistä. Voi olla, että jollain yksittäisellä kokonaisuuteen kuuluvalla väitetyllä rikoksella ei ole sellaista yhteyttä muuhun kokonaisuuteen, että sen tutkiminen yhdessä muiden epäiltyjen rikosten kanssa olisi välttämätöntä tai tutkintataktisesti tarkoituksenmukaistakaan. On joka tapauksessa huomattava, että esitutkinta, tai ratkaisu siitä, että esitutkintaan ei ole lainmukaisia edellytyksiä pitäisi tehdä riittävän ajoissa ennen väitetyn rikoksen syyteoikeuden vanhentumista. Mikäli rikosilmoituksessa tai tutkintapyyntöissä väitetty rikos toteuttaa mahdollisesti vaihtoehtoisesti eri rikosten tunnusmerkit, olisi tutkinnassa tai alustavassa esitutkintakynnystä koskevassa selvittelyssä syytä kiinnittää huomiota vaihtoehtoisista rikoksista lievimmän (eli sen rikoksen, jolla on lyhyin vanhentumisaika) rikoksen syyteoikeuden vanhentumisaikaan.

Esitutkinnalle tai esitutkintakynnystä koskevalle selvittelylle ei voida asettaa enimmäisaikaa, vaan näiden hyväksyttävää aikaa on arvioitava huomioon ottaen asian laatu, laajuus sekä yksilölliset erityispiirteet. Esitutkinnan toimittamiseen liittyvät ulkoiset tekijät, kuten käytettävissä olevat tutkintaresurssit sekä poliisin mahdollisuus asettaa tehtävänsä kiireellisyysjärjestykseen vaikuttavat tosiasiallisesti esitutkintakynnyksen selvittämiseen, milloin se on tarpeen tai esitutkinnan aloittamiseen ja suorittamiseen. Esitutkinnan keston voi jossain tapauksessa käsitykseni mukaan vaikuttaa myös se, että yksittäinen tutkittavana

oleva juttu on osa laajempaa kokonaisuutta, jonka tutkiminen ja käsitteleminen yhtenä kokonaisuutena on tarkoituksenmukaista esimerkiksi tutkintataktisista syistä. Selvää kuitenkin on, että poliisin tulee toimittaa esitutkinta ennen syyteoikeuden vanhentumista siten, että syyteharkintaan jää kohtuullinen aika.

Myös sellaisissa tapauksissa, joissa esitutkinta on edellä kuvatuin tavoin tehty juttukokonaisuuden puitteissa, on mielestäni mahdollisuuksien mukaan pidettävä huoli siitä, että yksittäiset rikokset eivät tällaisen kokonaisuuden tutkinnan kuluessa pääse vanhenemaan.

On tietenkin mahdollista, että asian esitutkintaa ei saada valmiiksi ennen syyteoikeuden vanhentumista. Tämä on mahdollista silloin, kun epäilty tai väitetty rikos tulee poliisin tietoon vain hieman ennen syyteoikeuden vanhenemista. Nyt käsillä olevassa tapauksessa väitetty vakuusoikeuden loukkaus on vanhentunut asian ollessa poliisilla. Aikaa väitetyn vakuusoikeuden loukkauksen syyteoikeuden vanhenemiseen siitä, kun tutkintapyyntö on saapunut Espoon kihlakunnan poliisilaitokselle, on ollut lähes 11 kuukautta. Kysymys ei siten käsitykseni mukaan ole ollut siitä, että poliisilla ei olisi ollut tosiasiallista mahdollisuutta suorittaa esitutkintaa tai tehdä asiassa päätöstä siitä, ettei esitutkintaa aloiteta syyteoikeuden vanhenemisajan puitteissa.

B kertoo tutkintapyyntöön tutustuttuaan todenneensa, että asiassa ei ole syytä epäillä rikosta. B jäi odottamaan mahdollista lisäselvyyttä asiaan. B kertoo selvityksessään, että Espoon poliisilaitoksen talousrikosyksikön keskimääräinen tutkinta-aika on viime vuosina ollut noin 300 vuorokautta. On sinänsä luonnollista, että käytettävissä olevat resurssit vaikuttavat siihen, miten kauan esitutkinta kestää tai kuinka nopeasti esitutkintaratkaisut tehdään.

Tässä tapauksessa on käytettävissäni olleen materiaalin perusteella ollut kysymys yksittäisestä tapahtumasta eli siitä, onko pantattujen osakekirjojen luovutuksessa ja haltuunotossa tapahtunut rikos. B kertoo jo tutkintapyyntöön tutustuttuaan muodostaneensa jonkinlaisen käsityksen siitä, että kysymyksessä ei olisi rikos. On ymmärrettävää, että tämä B:n käsitys on vaikuttanut hänen arvioonsa siitä, miten kiireellistä käsittelyä asianomistajan oikeusturva ja rikosvastuun toteuttaminen tältä osin edellyttäisivät. Toisaalta rikosta vastaan puhuvat seikat tukevat sitä, että tutkintakynnyksen selvittäminen ei välttämättä olisi vaatinut pitkäaikaisia selvittelyjä.

Vaikka vanhentumisaika tutkintapyyntönsä mainitussa törkeässä petoksessa on kymmenen vuotta ja mahdollisessa petoksessakin viisi vuotta, B:n olisi käsitykseni mukaan tullut kiinnittää huomiota siihenkin mahdollisuuteen, voiko teko tulla arvioitavaksi vakuusoikeuden loukkauksena, jonka syyteoikeus vanhenee kahdessa vuodessa.

Katson B:n menetelleen virheellisesti siinä, että hän ei ole ottanut huomioon väitetyn rikoksen edellä mainitun lievimmän mahdollisen tekemuodon syyteoikeuden vanhentumista, mistä käsitykseni mukaan on johtunut se, että väitetyn vakuusoikeuden loukkauksen syyteoikeus on vanhentunut

esitutkintakynnyksen selvittämisen aikana. B:n menettely ei mielestäni ole ollut esitutkintalain 6 §:n ja valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin mukaista.

11.12.2000 – 9.4.2003

Kun rikoskomisario C on määrätty asian tutkinnanjohtajaksi, on väitetyn vakuusoikeuden loukkauksen syyteoikeus jo vanhentunut.

Vaikka asialla ei siten vakuusoikeuden loukkauksen näkökulmasta enää olekaan ollut kiire, koskevat edellä kertoman viivytyksettömän toiminnan vaatimukset myös hänen tutkinnanjohtajuutensa aikaa.

Tutkintapyyntö on ollut komisario C:n harkittavana noin kaksi vuotta ja neljä kuukautta ennen päätöksen tekemistä. C on selvityksessään viitannut siihen suureen juttukokonaisuuteen, jossa kantelunalainen tutkintapyyntö on ollut yhtenä osana.

C:n toimintaa arvioitaessa on otettava huomioon, että hänen saadessa asian tutkinnanjohtajuuden, tutkintapyyntö oli ollut vireillä Espoon kihlakunnan poliisilaitoksessa noin 1½ vuotta. Jo kulunut aika on mielestäni tullut ottaa huomioon tehtäviä poliisilain 3 §:n mukaisesti priorisoitaessa. Toisaalta kysymys on käsitykseni mukaan ollut jossain määrin tutkintataktiikasta, jonka tarkoituksenmukaisuuden arviointi ei lähtökohtaisesti ole laillisuusvalvojan tehtävä.

Edellä kerrottu huomioiden en pidä C:n toimintaa suoranaisesti lainvastaisena. Totean kuitenkin, että asiassa olisi ollut perusteltua menetellä siten, että – ottaen huomioon asiassa jo kulunut aika – tutkintapyyntöä esitutkintakynnystä koskeva harkinta olisi suoritettu ripeämmin kuin mitä sittemmin on tapahtunut.

3.3

Esitutkintapäätös 9.4.2003

Kantelun mukaan komisario C:n päätös siitä, ettei esitutkintaa toimiteta, on virheellinen.

Esitutkintalain 2 §:n sisältö ja sen tulkintaa on selostettu edellä kohdassa 3.2.2.

Esitutkintalain 2 §:n syytä epäillä -kynnyksen soveltaminen konkreettiseen tapaukseen jättää tutkinnanjohtajalle jonkin verran harkinnanvaraa. Tämä johtuu paitsi käsitteen avoimuudesta ja tulkinnallisesta väljyydestä, myös siitä, että tapausta koskevaa näyttöä (epäilyn perustaa) ei ole mahdollista arvioida ja määrittää täsmällisesti esimerkiksi matemaattisesti. Toki esitutkinnan aloituspäätökselle pitää pystyä esittämään asianmukaiset perusteet. Kuten lainkohta edellyttää, epäilyllä pitää olla syynsä, mikä viittaa siihen, että epäilyn tueksi on jotakin konkreettista selvitystä. Pelkkä ylimalkainen epäily ei voi olla esitutkinnan perusteena. Jos konkreettista epäilyä ei poliisin käsityksen mukaan ole, esitutkintaa ei saa aloittaa.

Saadun selvityksen ja käytössäni olevan aineiston perusteella en ole havainnut komisario C:n ylittäneen harkintavaltaansa tai käyttäneen sitä väärin jättäessään asiassa esitutinnan suorittamatta.

3.4

Pyyntö esitutinnan määräämisestä

Kantelussa on lisäksi pyydetty, että oikeusasiamies määräisi asiassa esitutinnan. Tältä osin totean, että oikeusasiamiehellä ei ole lain mukaan oikeutta tutkia yksityishenkilöiden menettelyä. Hän voi tutkia vain viranomaisten, virkamiesten ja muiden julkista tehtävää hoitavien menettelyä. Sen vuoksi esitutinnan määrääminen alkuperäisessä tutkintapyynnössä mainittua yksityishenkilöä kohtaan ei voi tulla kysymykseen.

Totean, että kantelija on tehnyt tapahtumaan liittyen kantelun myös ulosottoviranomaisten toiminnasta tilanteessa. Niiltä osin apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen on päättänyt, ettei asiaa ryhdytä tutkimaan (11.2.2004, 230/4/04).

4

TOIMENPITEET

Annan eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 1 momentin nojalla rikosylikomisario B:lle huomautuksen esitutkintalain 6 §:n ja valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin vastaisena kohdassa 3.2.2 pitämästäni menettelystä.

Saatan kohdassa 3.2.2 esittämäni käsityksen menettelystä esitutkintakynnyksen harkinnassa rikoskomisario C:n tietoon lähettämällä hänelle jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Kirjeen liitteet palautetaan ohessa.